

Ουαί τοις ηττημένοις

Ιωάννα Χρήστου

Ουαί τοις ηττημένοις,
ουαί στ' απόπαιδα τους ειμαρμένης
κι αλίμονο τους επιζήσαντες

που αναζητούν ακόμα τον προδότη,
αερικά του Παρατατικού και του Υπερσυντέλικου
κυκλοπετούν απ' το αν και το γιατί
και ολοφύρονται για την αυγή που δεν ανέτειλε.

Σ' εκείνους που γλιτώσαν το λεπίδι
κι είδαν το δέντρο που ποτίσαν με το αίμα τους
να στραγγίζει στις βατομουριάς το αγκάλιασμα
και τον καρπό του ολολυγμό, πνιχτό, στον ουρανίσκο.

Ιερά τραγιά,
σφαχτάρια,
για εγκλήματα δικά τους και των άλλων
που κουβαλούν αγόγγυστα ακέρια την ευθύνη της ήττας
και στην καρδιά τους κρύβουν ταπεινά τα παράσημα του
ωραίου αγώνα.

Ουαί τοις ηττημένοις,
ουαί στ' απόπαιδα της ειμαρμένης
κι αλίμονο στους επιζήσαντες

με το βλέμμα καρφωμένο στις ζωής τους το γέρμα
που ακόμα ανασαίνουν
μοναχά για να ψελλίσουν
«Οψόμεθα εις Φιλίππους».

Αλίμονό τους,
όσο το άδικο ριζώνει κι εξαπλώνεται,
αλίμονό τους, δεν πεθαίνουν.

Γιατί Οδυσσέα επέστρεψες;

Θεοφάνης Παυλίδης

Χρόνους πορεύθηκες, περιπλανήθηκες,
προκλητής της μοίρας του Οδυσσέα,
τυχοδιώκτης, μακριά από την Ιθάκη σου,
πολεμώντας νικώμενος,
νικώντας τυραγνιζόμενος.

Πατώντας χώρους, χρόνους, ζωή θεών,

χώρους και χρόνους μαγικούς
τους προκάλεσες συνοδοιπόρους στο παραμύθι του ταξιδιού
σου.

Και συ πολυμήχανος θνητός,
χωρίς θεϊκή σπορά,
στέφθηκες με Ομήρεια γραφή,
πιότερα αθάνατος, θεών και ανθρώπων.

Και έφθασες αθάνατος στην Ιθάκη σου,
προκαλώντας θεούς και ανθρώπους
που άλλον ενδοξότερον, δεν νοούν.

Εκεί χθονώνοντας σε,
σ' έστειλαν άμαθο τρυφηλής ζωής,
να γευθείς απραγιάς σκούριασμα,
κάνοντάς σε πλαδαρό βασιλιά,
που μόνο διαταγές, δόξεις
και καλοπέρασης μαλθακότητα βιώνει.

Γιατί Οδυσσέα γύρισες στην ξεκούραστη Ιθάκη,
όπου άπραγος, χωρίς περιπέτειας χαρά,
πέθανες, πριν πεθάνεις,
αφήνοντας τον Όμηρο τυφλό,
χωρίς μιας Οδύσσειας παραμύθι να στείλει;

Εκεί Οδυσσέα ξεθώριασες, πέθανες,
πριν ο πατροκτόνος γιος, σου πάρει τη ζωή.

Γιατί Οδυσσέα επέστρεψες;

Εξ ιδίων τα βέλη, αλλ' ο «τρώσας και ιάσεται»

Ζωή Παπαδημητρίου-Τζιράκη

Δραπέτευσαν κυνηγημένες οι χαρές,
το γέλιο λιποτάκτησε κρυμμένο.
Σε συμπληγάδες παγιδεύτηκαν τα δύο
από τον άνθρωπο, που φεύγοντας
αφήσανε θλιμμένο.

Άχαροι και αγέλαστοι κι ο ένας κι οι πολλοί
πλανιόμαστε, σκιές τα σκοτεινά τα βράδια
και φεύγομε χωρίς αποσκευές,
δίχως το φως λαμπάδων και κεριών
μες στα πυκνά σκοτάδια.

Δεν ήταν ένας ο προδότης μοναχός,
πολλοί, καθένας για το διπλανό θηρίο,
άφιλος, ακαμάτης, πλεονέκτης και σκληρός,
κλέφτης, με παγωμένη την καρδιά,
ανθέλληνας... στρουθίο.

...Σε λίγα χρόνια θα ερημώσει η Ελλάδα;

Μήπως οι λίγοι κάτοικοι περίλυποι θα βλέπουν
αλλόθρησκους να την κατέχουν δολερά,
να της αρμέγουν ένα-ένα τα καλά,
σκηνές που δεν της πρέπουν;
Και θα ν' ανάμνηση ο ελληνικός λαός,
ισχνός απόγονος πανάξιων προγόνων,
της ιστορίας του αμνήμων και παθός
απ' του δικού του ήθους τη φθορά,
ο ίδιος φταίχτης μόνον;
Μη γένοιτο!
Χώρα «του Ωραίου, του μεγάλου και τ' Αληθινού»,
των φιλοσόφων η πατρίς και της Δημοκρατίας!
Ευελπιστώ!
Γλυκιά πατρίδα μου, μπορείς ακόμα να σωθείς,
το δρόμο αν πάρεις της τιμής και της ανδρείας.

Απέλαση

Σταυρούλα Ζώρζου

Μέσα στα μάτια μου, κλαίνει τ' αστέρια.
Σφίγγω στα χέρια μου τη μικρή μου ζωή
- ό,τι χωράει σε μια βαλίτσα να μπει.

Κι εσύ, σκέκεις πάντα βουβή...
Μάνα χαμένη, Πατρίδα πικρή
κι η θύμησή σου... θα μείνει κρυφή
όνειρο θα 'σαι ή μήπως πληγή;

Φεύγουν μακριά σου, περνούν τα τρένα,
σαν χελιδόνια πετούν μακριά.
Σε ποια βαγόνια φορτώνουν τα όνειρα αυτά;

Κι εσύ, στέκεις πάντα βουβή...
ένα παράπονο δίχως φωνή
από το Βόσπορο ένα κλάμα πνιχτό
σαν παραμύθι και σαν ουρλιαχτό...

Μ' ένα εισιτήριο που καίει στην τσέπη,
πάνω στα χείλη μου ματώνει η σιωπή.
Πες μου ποια γλώσσα μιλάει τώρα η σιωπή;

Κι εσύ, στέκεις πάντα βουβή...
σπασμένο εικόνισμα στο Μπαλουκλί,
μια Παναγία σε εικόνα θολή,
σαν ικεσία και σαν απειλή.
(Στην απέλαση των Ελλήνων της Πόλης)

«Δει δε χρημάτων, και ανευ τούτων ουδέν εστί γενέσθαι των δεόντων» (Δημοσθένης - Ολυνθιακός/Α)
Γιάννης Καρβελάς

Σεβαστό είναι το χρήμα κι απολύτως χρηστικό
στη ζωή, στο κάθε βήμα είναι όπλο ισχυρό,
πρέπει τούτο να υπάρχει για ανάγκες εφικτές,
τούτ' αυτό και χρησιμεύει για πολλές συναλλαγές.

Είναι κίνητρο προόδου, των δεόντων ο γιατρός,
της ζωής πνοή ανόδου κι ένας πλούτος υλικός.
Είναι δύναμη μεγάλη και ισχύς δυναμισμού,
τα δικά του έχει κάλλη και καρδιά του ισχυρού.

Η καλή του πάντα χρήση, ευλογία είν' Θεού,
του ανθρώπου είναι κτήση του καλού και αγαθού.
Η κακή η χρήση τούτου καταστρέφει τις ψυχές,
συγκλονίζει κάθε πίστη κι αμαυρώνει τις καρδιές.

Στη ζωή μας είναι μέτρο ευτυχίας και ευωχής,
είν' της δύναμης το κέντρο, κάθε είδους παροχής.
Της ζωής είν' αρμονία κι ισχυρής παραγωγής,
είν' φανός οικονομίας της δουλειάς και προκοπής.

Καθαρό είναι το χρήμα με ιδρώτα και μυαλό,
είναι αύρα και το τάμα, κόπου, μόχθου του λαού.
Εθνική είναι ανάγκη να παράγει πλουτισμό,
να 'χει δύναμη μεγάλη, να εμπνέει σεβασμό.

Σαν το χρήμα δεν υπάρχει κι ο λαός αδημονεί,
η πατρίδα υποφέρει κι ο καθείς ανησυχεί.
Δανεικά μάς δίνουν άλλοι, μα συγχρόνως απειλούν,
έχουν δύναμη μεγάλη, την ψυχή μας τη ζητούν.

Πρέπει όλοι να σκεφθούμε για να δούμε προκοπή,
και εμείς να στηριχθούμε σ' εθνική παραγωγή.

.....
.....
.....

Με γερή διπλωματία και με πλούτο επαρκή,
θάν' το κράτος αυθεντία, για φωνή κι επιβολή.
Τότε μόνο προοδεύει κι ο λαός ευημερεί,
κι αγαθά πολλά παράγει και περήφανα χωρεί.

Η ποίηση

Αντώνιος Χρ. Δημητρίου

- Ποίηση λέμε του μυαλού τη δύναμη που βγάζει μια φαντασία φωτεινή κι από βαθιά πηγάζει.
- Είναι τ' ανθρώπου η ψυχή, η λεβεντιά, η χάρη η μουσική, η ρυθμική, η νιότη, το καμάρι.
- Ευαισθησία, ομορφιά, ανάσταση της Ζήσης, μετάληψη αγνής πνοής των λουλουδιών της φύσης.
- Είναι του ουρανού το φως που ήθος πλημμυρίζει και κάνει τη σωστή δομή να ζει και να ελπίζει.
- Φτιάχνει τ' ευαίσθητα παιδιά ν' ανοίγουν την καρδιά τους και με τους χτύπους ν' οδηγούν τα μύρια όνειρά τους.
- Ν' ανακαλύπτουν τα κρυφά ταλέντα τους στη βάση και ν' αγκαλιάζουν με χαρά τη συντροφιά στη δράση.
- Έργο ουρανοδρόμησης κι αληθινό καμίνι του πόνου και του θαυμασμού που φλόγες έξω δίνει.
- Κατά τον Σόλωνα δεινή ζωγραφική ομιλούσα και μια φωνή δυναμική στ' αστέρια οδηγούσα.
- Ανθρώπου μας πνευματικού κραυγή μέσα στην πάλη μ' αγώνα για να υψωθεί της γης τη βιοπάλη, και να βρει χώρο λευτεριάς και λύτρωσης στο πνεύμα διαλογισμένου στοχασμού στη νιότη και στο γέρμα.
- Κρατεί τ' ανθρώπου ζωντανά τα όνειρα κι οδεύει και συντηρεί ιδανικά κι αξίες αναδεύει.
- Δημιουργεί πολιτισμό, τα γράμματα στηρίζει σαν τέχνη λόγου δυνατή το νου δυναμιτίζει.
- Με μελοποίηση περνά συναίσθημα στην πλάση και προσπαθεί νοητικά τη γλώσσα να διαπλάσει.
- Μιλά γι' αγάπη, λευτεριά, πίστη, δικαιοσύνη την αδικία των λαών, φτωχών καταφροσύνη.
- Τον πόνο, μόχθο, ιδανικά στο δύσκολο αγώνα του έρωτα τοξοβολή στου χάους κυκεώνα.

Αρμονία

Αλεξάνδρα Παυλίδου-Θωμά

Σε εγκατέστησεν στο θεϊκό ανάκλιντρο.
Δίπλα σου, άδειος ο θρόνος του μέτρου.
Δεξιά σου, νησιά, ήλιος, ποτάμια ονείρου,
όλα σε πλήρη αρμονία, φωτός, χρώματος.
Αριστερά, σκουπίδια, δρόμοι ακάθαρτοι,
κουρέλια άνθρωποι, κουρέλια ψυχές,
κουρέλια άνθρωποι, Αρμονία!!!
Ανακάτεψα την τράπουλα της αλήθειας,
προσπάθησα να βρω το μέσον, τη χρυσή τομή.
Το φως του ήλιου η λαμπρότης
κατέκαυσε την άλλη πλευρά.
Όλοι οι δρόμοι της δυστυχίας ερήμωσαν.
Οι απόκληροι κρύφτηκαν στις κατακόμβες,

στα γεφύρια του πόνου.
Ψαξα να τους βρω, αλλά ματαίως.
Εμειναν εκεί προσδοκώντας
τη λησμονιά ή το έλεος.
Απάνω παιανίζουν Δημοτικές ορχήστρες,
λάβαρα ανεμίζουν και χοροί στήνονται.
Όλα είναι θαυμάσια στον κόσμο της ψευδαίσθησης.
Χωρίς τύψεις, ρίχτηκαν στην απόλαυση,
στη γεύση της άθλιας ζωής τους.
Μα η ζωή είναι ίδια στο φως,
ίδια και στα σκοτάδια της πόλης.
Είναι ίδια, γιατί ίδια την έκανε ο Θεός.

Ζήσε το τώρα

Αρχιμ. π. Μιλτιάδης Μίτσελλ

Αχ, πόσο με θλίβει, η έκπτωση του ανθρώπου,
μήτε στο σήμερα ζει, μήτε στο τώρα·
οι ερινύες του παρελθόντος τον κατατρέχουν,
και στου αύριο βιάζεται, να φτάσει τη χώρα.

Ζήσε το τώρα, εύμοιρε διαβάτη
που η ζωή, απλόχερα σου προσφέρει
κι άσε το αύριο να 'ρθει μονάχο
και τότε θα δεις, τι 'θέ να σου προσφέρει.

Η Ορθοδοξία γάρ

Απόστολος Ιωάννου Πάσχος

Έστιν Εκκλησία του Κυρίου Θεού υμών,
ενανθρωπήσαντος Χριστού λυτρωτού υμών,
πιστών εις ουρανών ανατάσεως
και εντός Παραδείσου παρατάξεως.

Έστιν ορθοπραξία ζωής, καθολική υγεία,
παιδαγωγία, αγωγή, νοηματική αληθεία,
αγάπη Θεού, εαυτού, πλησίον θεία,
ανάτασις ειρήνης, προσαγωγή άνωθεν ουσία.

Έστιν η μοναδική Αποστολική Εκκλησία,
καθολικής υφής, δομής Χριστού ουσία,
Πατέρων αρμονία πατρογονικής Παραδόσεως,
δισχιλιετούς συναπτής αλωβήτου βιώσεως.

Έστιν Εκκλησία οικουμένης η μεγάλη,
όσον ουδεμία του κόσμου άλλη,
αφ' ου από Χριστού δομείται

και απ' ουδενός ποτέ αποδομείται.

Ἔστιν ἡ Ὀρθοδοξία Ἑλλήνων τροφεύς
και ασφάλεια αὐτῶν ἀπό διαστροφείς,
αἰῶνας δε αἰῶνων ἀπαρασάλευτη παραμένει
και τὴν ἀωνιότητα ἀσμένως προσμένει.

Με ένα ναι

Σωτήρης Μαντιζούτσος

ΝΑΙ. Με ένα Ναι,
στέγη Ουρανέ
κι Ἡλιε φαεινέ...
Σοφέ διπλανέ,
συγκροτούμε κονέ;

Ορκίζομαι! ΝΑΙ
στα μεγάλα τα ΝΑΙ
τούτα ΝΑΙ Ουρανέ...
Θα παλέψουμε ΝΑΙ!

Στην Ἀγάπη μας ΝΑΙ!
Στην Ειρήνη μας ΝΑΙ!
Τα στιγνά φονικά,
ν' αφανίσουμε πια!

Εμείς, οι Λαοί,
εμείς κι οι Θεοί,
αγνοί, αληθινοί,
Ἀνθρωπιάς οι Βωμοί!

Ὅχι πείνες, λιμοί
και ξεριζωμοί.
Ὅχι ἄνθρωποι μόνοι
στ' αἰγιάζει, στο χιόνι!

ΟΛΑ ΤΟΥΤΑ, ΑΥΤΑ
τῶν θνητῶν τα φρικτά...
να χαθούν, να χαθούν
και να μην ξαναρθούν!!!

Για να δούμε ἐπὶ τέλος
ἀπ' ἀρχὴ μέχρι τέλος
μια Λαῶν Οἰκουμένη...
Σφιχταγκαλιασμένη!!!
Λαοί... Ερωτευμένοι!!!

Εσύ μετανάστη

Βάσω Τρανταφυλλίδου-Κηπουρού

Μ' ένα σακούλι υφασμένο τ' αργαλειού έφυγες γεμάτο ξερό
ψωμί,
ζυμωμένο απ' τη μάνα σου με πόνο, δάκρυα, ελπίδες και
ευχές.

Ήψαχνες τόπο να ριζώσεις, ν' απαγκιάσεις,
κάτω από το θόλο ενός ξένου ουρανού... Ήσουν
αποφασισμένος,

ήθελες κάπου τα όνειρά σου να στεγάσεις.

Εσύ μετανάστη όπου κι αν βρέθηκες ξόδεψες τη ζωή σου
δουλεύοντας για τον τόπο μιας νέας πατρίδας.

Έδωσες την ανάσα και την πνοή σου και μεγαλούργησες.

Το δέντρο της ζωής σου ξεριζωμένο από τον κήπο της
πατρίδας,

ρίζωσε σε άγνωστα μέρη μακρινά.

Έβγαλε φύλλα και βλαστούς και στα κλώνια του
κούρνιασαν νέα πουλιά, λευκά πουλιά, πολύχρωμα πουλιά,
σαν τα όνειρά σου, που νέος κουβάλαγες μέσα σ' ένα
σαπιοκάραβο.

Το δέντρο σου γέμισε άνθη και καρπούς. Σκόρπισαν γύρω σου
παιδιά, εγγόνια, δισέγγονα!...

Μίλησες σε όλους για την ιστορία του τόπου σου.

Για τους πολέμους, την προσφυγιά, το θάνατο. Για
παιχνίδια

που οι μεγάλοι έπαιξαν ερήμην σου στη χώρα σου.

Έκτισες εκκλησιές και κράτησες ψηλά αέναη την Ορθοδοξία
και σήκωσες το φλάμπουρο της πατρίδας.

Φύτεψες ελιά και πορτοκαλιά στον κήπο σου και βασιλικό
στη γλάστρα σου.

Στις Εθνικές γιορτές καμάρωσες τη γαλανόλευκη στα χέρια
του εγγονού σου και χειροκρότησες τη νέα δόξα της Ελλάδας
στις λεωφόρους της νέας σου πατρίδας.

Ευχήθηκες στο νέο σου βλαστάρι να μείνει Έλληνας στην
καρδιά

και στην ψυχή και να μάθει πως οι Έλληνες δεν πεθαίνουν.

Πώς να πεθάνουν οι θεοί, οι ημίθεοι, οι ήρωες;

Κάθε Έλληνας της διασποράς είναι και ένας ήρωας
που κρατά άσβεστη τη φλόγα της πατρίδας...

Του έρωτα

Λένα Φατούρου

Μικρές αλήθειες,
μεγάλα ψέματα,
γλυκές συνήθειες
του έρωτα νεύματα.

Μικροί άνθρωποι,
μεγάλα θαύματα,
ψεύτικοι όρκοι
του έρωτα τραύματα.

Νεκρά τοπία
της γης, σαν τάφοι.
Και μια θωπεία
που έρωτα ψάχνει.

Φτηνές προφάσεις
της γλώσσας κέρασμα,
πόθου συστάσεις
του έρωτα πέρασμα.

Μεγάλα όνειρα
μικρό δισάκι,
αγάπη πρωτόλεια
πάνω σε νάρκη.

Στην Ένωση!...

Λευτέρης Χ. Αρμελινός

Πέτρα με πέτρα κτίζεται
ΝΑΟΣ στο πνεύμα με σμίλη,
εγγύς στον αιώνα σμιλεύεται
του λόγου είναι φίλοι...

Γλύπτες, του λόγου λαξευτές,
κοπίδι τους η πέννα,
μελάνι το πνεύμα αθάνατο
η έμπνευση στο αίμα...

Πελώρια η κληρονομιά
μάρτυράς της ο χρόνος,
αστείρευτο νάμα της πηγής
απόσταγμα χαράς και πόνος...

Γέννημα του πόνου ο ανθός
που φωλιάζει στην ψυχή τους,
φάρος στο σκοτάδι φωτεινός
άυλος η μορφή τους...

Η ιστορία γράφει, δεν ξεχνά
αυτός είναι ο ΛΟΓΟΣ,
αθάνατος στο πέρασμα
χωρίς να υπάρχει φόβος...

Ο άνθρωπος είναι περαστικός
το πνεύμα όμως μένει,
σύνδεσμος στους αιώνες μοναδικός
παρελθόν, παρόν, με μέλλον δένει...

Στην ΕΝΩΣΗ ΕΛΛΗΝΩΝ ΛΟΓΟΤΕΧΝΩΝ
ουραγός μα και εκφραστής της,
υπερήφανος σαν μέλος της
απλή στίξη στη ζωή της...

Ανάσταση

Μιλτιάδης Ντόβας

Οι μέρες οι Αλεξανδρινές σου μίλησαν μ' ευγενή συνοδά
τους, τα άστρα!
Πορφύρες γελαστές και τήβεννοι μ' άλυκο χρώμα!
Μ' ευλάβεια τηρείς τα μυστικά, της αβύσσου της ζήσης της
άφταστης!
Σημάδια, αγκαλιές στον ουρανό, γεροντικά κορμιά π'
αγωνιάνε!
Νεκρή η όψη μα η δύναμη πολλή, θεϊκής απαρχής το
απαύγασμα!
Στην ξενιτιά τραγούδησες, Ελλήνων φως, μ' αστροπελέκι τ'
ουρανού σε θεία τραγωδία!
Μια τραγωδία μ' «αίματα» δίχως ψυχή, που χάνεται στον
ήλιο σου, μ' οργής γαλάζιο δόρυ!
Δόρυ το άχραντο όπου μιλά, με κόκκινες σταγόνες φως κι
άσπρες της Ρωμιοσύνης.
Της Ρωμιοσύνης του μεγάλου αδερφού, μα και εκείνου του
βοσκού που κλαίει για την ψυχή του!
Ψυχή του είλωτα, ανασασμός! Υψώστε δούλοι τ' άρματα και
φτιάξετε ασπίδες!
Αψίδες όλο δάκρυ και φωτιά κι εβένινες σαν τις ψυχές των
νοσταλγών του Αδη!
Ω! Ιστορία! Ωρα γιορτής, ξεσηκωμού τα όνειρα με άμφια
ικεσίας!
Της ικεσίας των μητέρων της οργής, να φύγουν απ' τον τόπο
τους, οι νότες του θανάτου!
Η ευλογία! Διδαχές επί της γης! Ονειρεμένα τ' άστρα μου,
μ' εικόνες των Καισάρων!
Ναι! Των Καισάρων των νεκρών των τιμητών που μας θυμίζουν
πως ζωή σημαίνει: «Ανυψώσου».
«Συ ανυψώσου, γίνε φως και ανεμελιά! Γίνε αθώος στην ψυχή
με θάμβος όλο χάδι!».
Το χάδι το αδώρητο όπου γελά, κι όπου χτυπά τα τύμπανα
ανάξιων αφεντάδων!
Όπλο τ' ανθρώπου η εικόνα η αστρική, μ' ονειρική της
ύψωσης στη δόξα του αιώνα!

Αιώνα πάρε δώρο τη φωτιά! Που δε γνωρίζει σύνορα, που δε
γνωρίζει όψη!
Όψη η όμορφη μιας αυγής, όπου ο ήλιος θα μιλά ευγενικά
στην πλάση!
Μια πλάση δίχως είλωτες, δίχως πιστούς, μόνο μ' ανθρώπους
γελαστούς κι εικόνες τρικυμίας!
Ύψωμα η νιότη σου, δόξα η ψυχή! Ενθύμηση εξέγερσης που
έκαιγε και καίει!
Που καίει, που κρίνεται κι όμως γελά! Στα πέντε τα καρφιά
της απουσίας που φεύγει!
Φεύγοντας κείνη εδόθητι, ψεύτρα ψυχή! Ανάσταση!!!

Ειρήνη

Γεωργία Μπαλάσκα

Πόσα γράφονται για την Ειρήνη,
πόσα λέγονται για 'κείνη,
πόση σιγουριά μας δίνει!
Α! τι πόθος, τι σαγήνη!
Τι συμβούλια μεγάλα!
Τι καπέλα, τι κολάρα!
Πώς τα φέρνουν μέλι-γάλα
μες στη στολισμένη σάλα!
Τι αγώνες, παραστάσεις,
τι πορείες και τι στάσεις,
τι πιέσεις σ' εξοπλίσεις.
Όμως τούτη τη στιγμή
που γίνοντ' όλ' αυτά για 'κείνη
αθώοι σφάζονται στη γη
λαίμαργα κανέναν να μη μείνει.

Και συλλογιέσαι και απορείς
γιατί ΕΙΡΗΝΗ αργοπορείς!
Πότε παντού θα εδραιωθείς
να ηρεμήσουνε καρδιές της γης;
Πότε θα βρούνε λογική
οι δυνατοί, οι παρανοϊκοί
να καταλάβουν πως μόνο ΕΣΥ
κάνεις λουλουδόσπαρτη τη γη;

Σμύρνη

Κωνσταντίνα Γεωργαντά

Φοβήθηκα κάποια στιγμή σαν άκουσα τον ήχο.
Θυμάμαι τρόμαξα και έγινα λευκή σαν το πανί.
Τα φώτα όλα σβήνουν. Παίρνουν φωτιά οι δρόμοι.
Φωνές, τσεκούρια, κλάματα. Η ώρα είναι τρεις.
Βήματα τρέχουνε, όλα προς το λιμάνι.
Μανάδων αγκαλιές γεμίζουν με παιδιά

και ο ήχος με βουητά και κλάματα.
Τα σύννεφα καπέλο μας που στάζει
αίμα, βροχή και δάκρυα, τα δάκρυα του Θεού, στο μέτωπό
μας
νεανικό, ρυτιδιασμένο, ποιος λογαριάζει τι;
Χείλη ζαρώνουν και δόντια τρίζουν, παλάμες βρίσκονται για
προσευχή.
Ευπόλυτα πόδια τρέχουν προς το λιμάνι
ενώ καταπάνω μας έρχεται μπότα.
Θα μας προλάβει; Κανείς δεν ξέρει.
Και ποια πατρίδα να φορτωθώ, να πάρω μαζί;
Και αν θα την πάρω, πού θα χωρέσει; Στο νέο ο σπόρος θα
φυτρώσει;
Πήρα την απόφαση και γύρισα πίσω.
Και ένα δέντρο ξερίζωσα απ' την αυλή μου.
Στην πλάτη μου το 'ριξα και βγήκα στο δρόμο.
Και ώρες μετά μέσ' τα σκοτάδια, στεριά δεν υπήρχε, μα
λίγο γκρι
και πέρασαν χρόνια και φτιάξαμε γειτονιά
και κόκκινο σημάδι δεν είδα στην πλίθα.
Το δέντρο μεγάλωσε και έβγαζε ρίζα,
τα κλαδιά του, δες πώς αγγίζουν τον μπλε ουρανό.
Ήρθε η πατρίδα και ρίζωσε εδώ, πάνω στο βράχο
και οι νέοι τους παλιούς καρπούς τρυγάνε
μα αν θέλουν, απ' την αρχή μπορούν να σπείρουν.

ΕΙΔΙΚΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τα Μάρμαρα του Παρθενώνα

Brigitta Kristensen (Νορβηγία)

Σε μια μέρα από το 1802,
περιτυλίχτηκε γύρω από την Ακρόπολη το φουλάρι της
θλίψης.
Έλγιν
Έκοψε μέσω της πομπής του Παρθενώνα
νόμιζε ότι εμείς δεν θα παλέψουμε,
η ιστορία μας είναι το καμάρι μας.
Μακριά ξαπλώνει ο Διόνυσος
το βλέμμα του απλανές
βλέπει στην τελειότητα της πατρίδας του,
τραγουδάει τον ύμνο της νοσταλγίας.
Η θεά της θαλπωρής του σπιτιού
λαχταράει για τον ήλιο της Ελλάδος.
Η θεά της Ακρόπολης ουρλιάζει
διακόσια χρόνια δεν έχω ύπνο.
Πώς να υπάρχει ύπνος και οι μισοί μας είναι σε ξένη χώρα,
διακόσια χρόνια και ακόμη το άρωμά τους
γεμίζει την αναπνοή μου,
ανανεώνει τις μέρες μου,

μου δίνει δύναμη να μάχομαι,
μέχρι να επιστρέψω τα παιδιά μας ξανά
στην αγκαλιά της Ακρόπολης,
τότε η πομπή θα γιορτάζει ξανά
στους δρόμους της πόλης,
οδηγεί τη δάδα του πρώτου Πολιτισμού,
συνεχίζει να δίνει τον ήλιο της γνώσης,
από την ελληνική της δόξα
για όλο τον κόσμο...

Ομοψυχία

(Χρυσάνθη Τίγγελη-Βασιλική)

Άγριος καιρός κακόβουλος
βροντά, μας φοβερίζει.
Η Ελλάδα μας δίχως συνοχή
στη δίνη του τρικλίζει.

Ομοψυχία Έλληνες,
αδέλφια ομοψυχία.
Αλλιώς θα δρέψουμε όλοι μας
ήττα και δυστυχία.

Λύκοι κι αγρίμια ολόγυρα
κρυφά παραμονεύουν.
Την όμορφη πατρίδα μας
κομμάτια τη γυρεύουν.

Προς τι αδέλφια η έπαρση,
οι έχθρες και τα πάθη;
Εις βάρος της πατρίδας μας
μετράνε τέτοια λάθη.

Με ομοψυχία Έλληνες
ως δύναμη κι ασπίδα
ας πορευτούμε ειρηνικά
να σώσουμε την πατρίδα.

Ομοψυχία Έλληνες,
αδέλφια ομοψυχία.
Καιροί μας ζώνουν χαλεποί,
αδέλφια ομοψυχία!

Θα 'θελα πολύ να σε παινέσω

Μαρία Σουρή-Κοσιώρη

Θα 'θελα πολύ να σε παινέσω
πατρίδα μου γλυκιά
και όλα να τα φανερώσω
όσα μου καίνε την καρδιά.

Όσα σε έχουν διαπράξει
βίαιες πράξεις και διωγμούς,
πολέμους, άρματα και μάχες,
άδικες δίκες, σκοτωμούς.

Παιδιά που ο φόβος τους
έχει φωλιάσει
και αν τα χρόνια πέρασαν γοργά
στη θύμηση πάντοτε δακρύζουν
τα μάτια τους θολά.

Θα 'θελα πολύ να σε παινέσω
χρυσό της γης κομμάτι λαμπερό,
πολλοί μιλούν για σένα κι ιστορία
παράδειγμα για όλους φωτεινό.

Θα 'θελα πολύ να σε παινέσω
κι αν στο μυαλό μου τριγυρνούν
πως οι λαοί αλλάζουν ιστορία
στο έδαφος σου αποσκοπούν.

Για να φανούν πως κάτι και αυτοί αξίζουν
και αν ψεύτικα μέσα προσπαθούν
Ελλάδα και αυτοί με ιστορία
τα χείλη να γελούν.

Θα 'θελα πολύ να σε παινέσω
κι αν τώρα δύσκολα περνούν
οι Έλληνες πάντοτε νικούνε
περήφανοι σαν πρώτα θα γενούν.

Στη δασκάλα μου

Σάββας Τσάσης

Τ' αγέρι ήταν τσουχτερό
και ο καιρός το 'φερνε σε καταιγίδα.
Μα εγώ δασκάλα μου γλυκιά
ατάραχη σε είδα.

Μ' ένα χαμόγελο πικρό
μ' έντονα χρώματα τονισμένο
σ' ένιωθα να με κοιτάς

με βλέμμα απορημένο.

«Τι το 'θελες παιδάκι μου
ετούτο το ταξίδι;
Δεν ήξερες το δράμα όπου έζησα
στης ζωής της άμοιρης
το πονεμένο δείλι;

Αντίο αγαπημένο μου παιδί
φτωχό βασανισμένο
μα συ γνωρίζεις πως για μένανε
ήσουν και παραμένεις πάντοτε
απ' το Θεό ευλογημένο».

Αντίο σου 'πα τρυφερά
κι η σκέψη μου θα 'ναι κοντά σου
μοναδική Δασκάλα μου
για πάντα συντροφιά σου.

Η κάπα μου

Χρήστος Ν. Καραγκούνης

Την κάπα μου την έβγαλα απ' την παλιοκασέλα
να πάρει αέρα θέλησα κοντά της και μια σέλα.

Από ψηλά την κρέμασα σ' ένα χοντρό παλούκι
ο σκόρος πια την απειλεί κλεισμένη στο σεντούκι.

Πολλές φορές με ζέστανε τούτ' η κανότα η κάπα
πάνω στα στρουγκολήθαρα κουκούνα σε μια πλάκα.

Το σώμα μου προστάτευε απ' το πολύ τ' αγιάζι
τα χιόνια και τις παγωνιές κι απ' το χοντρό χαλάζι.

Παρθένο το τραγόμαλλο γνεσμένο με το χέρι
η μάνα μου το έγνεθε πρωί και μεσημέρι.

Σαν ζέστη είχε λιγοστή, νερό όμως δεν περνούσε,
τα πόδια μου παγώνανε και το κορμί πονούσε.

Περήφανη στεκότανε στη στάνη κρεμασμένη
ο βλάχος τώρα γέρασε και αυτή είναι πικραμένη.

Τώρα και αυτή ξεθώριασε, σκόρος την έχει φάει,
μετά από κάμποσο καιρό στ' αζήτητα θα πάει.

Εγώ θα την ευγνωμονώ όσο καιρό κι αν ζήσω
προτού να φύγω από δω μια εντολή θα αφήσω.

Την κόπα να τη βγάζουνε από τη ναφθαλίνη
θα πρέπει να αερίζεται, δεν ξέρεις τι θα γίνει.

Ανέμελη

Χριστίνα Δούβλη

Τον τύπο της «σεμνής» από πάνω μου θα πετάξω
και θα μείνω γυμνή με την εικόνα της ελεύθερης...
Θα βγάλω τα ρούχα μου που μ' εμποδίζουν και θα ντυθώ
ανέμελα,
όπως ταιριάζει στο χαρακτήρα μου...
Θα αρχίσω να τραγουδώ στο δρόμο
στιχάκια που θα λεν για επανάσταση,
μια και η ζωή μου χοροπηδά στις κόκκινες φλόγες της...
Θα χορέψω στο ρυθμό που μου ταιριάζει,
σε τόνους χαμηλούς και τρυφερούς...
Θα φιλήσω τον άγνωστο που θα μου πει γι' αλήθειες
και θα φιλήσω τελικά και το χέρι της ζωής,
γιατί θα ζήσω όπως θέλω εγώ,
ανέμελη...

Αναζήτηση

Μαριάννα Λυμπέρη

Είναι που αισθάνομαι μια θλίψη απόψε.
Απόψε που βυθίζομαι στο φως...
-και μυρίζει τόσο όμορφα η γη.
Με το φόρεμα της νύχτας θα ντυθώ,
να προχωρήσω.
Μα χάνομαι στο δρόμο...
-Μήπως να ξάπλωνα στην αγκαλιά της.
Πνιγμένη με δάκρυα η συνείδηση.
Πλημμυρίζει το κορμί.
Σιωπή η φωνή, φωνή που γίνεται σιωπή.
Ένα κενό γεμίζει την κόλαση που ζεις...
-Σ' έναν παράλληλο κόσμο να ζήσω.
Άδεια ζωή... Σιγή...
-Μ' άλλες νεκρές ψυχές να ξεψυχήσω.
Στις φλέβες μου κυλάει η μοναξιά...

Σχέδιο πολιτικής αποκατάστασης

Βύρων Αρναούτογλου

Γράφοντας λέξεις για διαλέξεις κάθομαι και σοφίζομαι
των γελωτοποιών τα πάθη.
Ανούσια τεχνάσματα αηδίας για διασκεδαστικούς της
υστεροφημίας
τελούν 'τι ομοιότητα αστεία!
Το κοινό τούς βλέπει και αστεύζεται, εθίζεται,
λογίζομαι.
Και στις γαλήνιες μελωδίες που γράφω: θαμπώνουν, ξεχνούν,
χειροκροτούν!
Μέσα μου, τότε, διασκεδάζω, στα λαμπερά τους μάτια εγώ!

Γελωτοποιοί τους κάνουν να γελούν,
γελοιωδώς απ' των δακτύλων μου τις άκρες θα επευφημούν
για την εξαίρετη, θεϊκή κι ολόλαμπρη ύπαρξή μου.

Το πιο γλυκό νανούρισμα θα κλάψουν
όσων τα όνειρά τους με έφτασαν.

Γονατιστοί, απελπισμένα, θα με παρακαλούν, το όνειρο να
θεαθούν
- για λίγο ακόμα!

Κι εγώ, κοιτάζοντας από ψηλά, στη σιωπή,
θα απολαμβάνω νέκταρ γλυκό που μου επιφύλασσε
η ένδοξη μου νιότη.

Προσδιορίζοντας τη λήθη

Ελένη-Μαρία Κρητικού

Γι' αρχή, θα ανακυκλώνονται οι σκέψεις
(κάτι ήξερα που μίσησα τις τροφές και τους χορούς).
Οι λέξεις θ' αποκτήσουνε συνώνυμα. Και αντώνυμα.
Κι ύστερα, θα χάσουν τον ειρμό.
Θα φύγει η αφή. Κι η επαφή.
Ωραία θα καθαρίσει το τοπίο
(τα μάτια μου αξίζουν λύπη αθωότητα).
Τη μυρωδιά την είχα σβήσει προ πολλού.
Οι ήχοι! Τι ωραία η νότα η φάλτσα.
Στον τωρινό το θόρυβο ανήκει πια η μνήμη.
Δεν έχει χώρο γι' άλλα.
Δες τους γνωστούς, πια δε μιλούν,
μες στα στενά να στρίβουν.
Οι κύκλοι μας ποτέ δε θα 'ναι ομόκεντροι
(όσο κι αν το προσπάθησαν).
Και τα όνειρα... αυτό είν' το πιο δύσκολο.
Μα κοίτα, να μαθαίνεις (μήπως σου χρειαστεί).
Τα όνειρα σε άλλους να χαρίσεις.

Είναι ωραία απ' τα παρασκήνια η θεά.
Δε θα κουραστείς (όσο μένεις θεατής)
και κάπως έτσι, προσδιορίσαμε τη λήθη.
Το μόνο που σου έμαθα.
Το μόνο που μπορούσα να σου μάθω,
έτσι που παράλληλα τραβήξαμε γραμμές.

Παλιά αγαπημένη

Αντώνιος Μικέλης

Εις τον χειμώνα της ζωής ο ναυτικός σαν φθάνει
και πέσουνε τα λιγοστά χιόνια στην κεφαλή του
κι ας ρίξει άγκυρα βαριά σε στεριανό λιμάνι
κι ας δώσει το διαζύγιο στην «γαλανή» καλή του,

του νου το βλέμμα στη φυγή στα πίσω του κοιτάζει
και στο βαρύ του παρελθόν με θλίψη προσηλώνει,
σα να μετάνιωσε πικρά πορεία σαν αλλάζει,
λαχτάρως χέρι προσπαθεί να πιάσει το τιμόνι.

Παρ' όλο που τη χώρισε ακόμα τη θυμάται,
είναι αλήθεια μαγική και πρέπει να το πούμε
και μια ζωή αναπολεί στον ύπνο που κοιμάται
– εμείς μαζί δεν κάνουμε και χώρια δεν μπορούμε.

Στην παγωμένη αγκαλιά για χρόνια τον κρατούσε,
με τον μπουχό του κύματος, τα ύπουλά της χάρδια,
ποτέ της δεν τον ρώτησε τι θέλει, αν πονούσε,
στους έρημους ωκεανούς τα παγωμένα βράδια.

Την πρώτη αγάπη του αυτή, τη γαλανή γοργόνα,
που μια ζωή την έβριζε, τώρα την τραγουδάει,
ζητώντας εξιλέωση από τον Ποσειδώνα,
στα περασμένα τα παλιά η σκέψη σαν γυρνάει.

Είναι η φλόγα π' άναψε του πάθους καταιγίδα,
να του προσφέρει αγαθά ή την καταστροφή του,
τον χάιδευε, τον τρόμαζε, μα του 'δινε ελπίδα,
το τόξο το ουράνιο για την επιστροφή του.

Η πύρα είναι της καρδιάς και της ψυχής η ζέστα,
εις τον χειμώνα της ζωής αυτά τα περασμένα,
χωρίς φουρτούνες, παγωνιές, λιμένων μανιφέστα
στο πούσι τρόπο να θωρείς, κατάρτια τσακισμένα.

Έρωτα χρυσοφτέρουγε

Ελευθερία Κατσιφαράκη

Έρωτα χρυσοφτέρουγε ελπίδα και χαρά μας
ανασεμιά τση σκέψης μας, όραμα στ' όνειρά μας.

Θεό σε κράζουν ξομπλιαστό μικρούλι παινεμένη
μπαίνεις στα βάθη τση καρδιάς πολυαγαπημένη.

Διαφεντεύεις λογισμό, τα συναισθήματά μας
κι εμείς παραχωρούμε σου τα δικαιώματά μας.

Βρίσκ' αγαλλιάσ' η ψυχή κ' είν' ευχαριστημένη
πίκρα αν έχει η καρδιά μ' εσένα ναι γλυκαίνει.

Φως είσαι μες την καταχνιά του ήλιου ζεσταχτίδα
ρόδο π' ανθεί στη χειμωνιά κάψας δροσοσταλίδα.

Του ουρανού αστροφεγγιά και φεγγαριού η φέξη
αλήθεια μέσα στην ψευτιά του σ' αγαπώ σ' η λέξη.

Η Πούλια κι ο Αυγερινός σε απαλοφωτίζουν
κι όλα τ' αστέρια έρωτα σε πλουμιστοστολίζουν.

Πουλάκια γλυκολάλητα γύρω σου κελαηδούνε
στις νότες του πεντάγραμμου για σένα τραγουδούνε.

Μέρα τη νύχτα κάνεις τη αφέντη βασιλιά μας
πολλές θυσίες γίνονται για να βρεθείς κοντά μας.

Τη στράτα σου ως την καρδιά στολίζουνε λουλούδια
χαλί τα στρώνουν να διαβείς χιλιάδες αγγελούδια.

Τα χρώματα της ίριδας σε πολυχρωματίζουν
ακόμα και τ' ασήμαντα σαν είσ' εσύ αξίζουν.

Απ' τ' άδυτα του είναι μας βγαίνει η προσευχή μας
έρωτα παντοδύναμε να είσαι στη ζωή μας.

Για να φτερώνουν την ψυχή τα λαμπυρίσματά σου
κι αναπαμός να βρίσκεται στα νανουρίσματά σου.

Στα μονοπάτια της χαράς πάντα να τριγυρίζεις
βαθιά να μπαίνεις στις καρδιές και να μοσχομυρίζεις!

Οδύσσειος δρόμος

Ελένη Καμπά

Ο Οδύσσειος δρόμος μου, έχει το ίδιο τέλος
και την ίδια αρχή. Μονάχα ο σκοπός διαφέρει.
Από τη γη της Επαγγελίας στη γη της Χαράς
και ξανά το ίδιο ταξίδι.
Ούτε τα μανιασμένα κύματα, πολυτάξιδα κύματα,
ούτε ο φόβος του θεόρατου ύψους, που αγγίζει το Θεό
και βλέπει τους ανθρώπους σαν γραμμές και σαν κουκίδες,
ούτε ο λιμός, η δίψα, το δύσβατο μονοπάτι,
η χαράφοβη αγωνία, θα κόψουνε
τον από τη μοίρα, αγκαθωτό και μελωμένο δρόμο,
που έχει χαρακτεί στις πέτρες της ζωής
και ούτε η αλμύρα, ούτε το νερό, μπορεί να τις διαβρώσει.

Μια παλιά ιστορία - Αγάπη που δεν τέλειωσε

Ευθύμιος Ποντίκης

Ένα παιδί πολύ μικρό είχε μια γνωριμία
με μια κοπέλα όμορφη, αγνή σαν Παναγία.

Χρόνια πολλά ανταμώνανε, Γενάρη και Φλεβάρη
ώσπου μια μέρα είπανε να γίνουνε ζευγάρι.

Όρκο μεγάλο κάνανε κείνη την ημέρα
όταν γυρίσει απ' το στρατό να της περάσει βέρα.

Κι όταν φαντάρος πήγαινε για να υπηρετήσει
πήγε και ανταμώσανε για να τη χαιρετήσει.

Πραγματικά πονέσανε και κλάψανε μαζί
που πήγαινε φαντάρος για να ντυθεί χακί.

Πάντοτε τη σκεφτότανε στα μακρινά τα ξένα
και κάθε μέρα του 'γραφε γράμματα πονεμένα.

Μα πριν ακόμα απολυθεί λαβαίνει ένα γράμμα
πως η ζωή της μαύρισε και ζει μέσα σε δράμα.

Τη βίαζαν να παντρευτεί με ένα συγχωριανό της
και μέρα-νύχτα δέρνεται και χάνει το μυαλό της.

Κάποιος δικός της συγγενής την προξενιά της κάνει
κι αυτή απ' τη στενοχώρια της κοντεύει να πεθάνει.

Αυτός δεν της απάντησε στο γράμμα της αυτό
γιατί θα απολυότανε σε λίγο νε καιρό.

Πράγματι την παντρέψανε, μ' αυτή είχε καημό
και πάντα τον περίμενε αυτό το νεαρό.

Περίμενε η δόλια και έκανε προσευχή
να πάει να την πάρει να φύγουνε μαζί.

Μα αυτό για κείνον θα 'τανε το λάθος τραγικό
να πάει να διαλύσει το γάμο της αυτό.

Γι' αυτό όταν απολύθηκε κοίταξε τη ζωή του
και στην παλιά αγάπη του έστειλε την ευχή του.

Μα αυτή ξαναπαρήγγειλε κι ήθελε να βρεθούνε
εκεί που ανταμώνανε ξανά για να τα πούνε.

Μάνα Γη

Θεοδώρα Τσελίγκα-Γκαζιάνη

Η πρώτη μου ανάσα μύριζε λεμονανθό.
Η δεύτερη μαυροδάφνη.
Δυο ηλιαχτίδες σου με πότισαν χαμόγελα,
ένα νανούρισμα αρχαίο μ' αποκοίμισε.

Στο κύμα πάνω με στέριωσες,
κόρη αντρίκια με βύζαξες,
γυμνόστηθη φιδοζωσμένη,
με μιαν αγάπη ασύνορη.
Περήφανο κορμί,
εγώ,
σε λάτρεψα,
μ' ένα ασπροκέντητο θαλασσί
με γήτεψες.

Και τώρα
η νιότη μου στη βιάση για γκρεμό.
Μάνα μυρίζω θάνατο.
Εύπνησαν τα παλιά ονειράτα,
ορμήνεψαν αίμα να χυθεί.

Μάνα μη μ' εγκαταλείπεις.
Χύθηκε το πρωτόγαλα,
πέτρωσε το στήθος.

Μάνα μη με αφήνεις.
Στο λίγο που μπορώ
και στο πολύ που δεν βαστώ,
μέρωσε τα γινάτια σου
και μη με αφήνεις.

Λειβαδιά

Γιάννης Καφρίτσας

Νεράιδας κόρη Λειβαδιά, στην ζωγραφιά μου θα 'σαι,
καθώς τριγύρω στέκεσαι, στις Έρκυνας πηγή,
του ποταμού, δροσιά, ρουφάς κι ανέμελη κοιμάσαι
στην απαλόγερτη πλαγιά, στην Βοιωτική σου γη.

Έχει το Κάστρο κεφαλή, του Διάκου πολεμίστρα
και τις αστείρευτες πηγές, λήθης και μνημοσύνης,
που 'ν' τα πλατάνια τα ψηλά, πο 'χουν καρπούς σαν
σείστρα.

Στο βράχο το ξωκκλήσι σου, πομπός της αγιοσύνης.

Παίρνεις χρησμούς αλάνθαστους, απ' το ιερό Μαντείο
του θεϊκού Τροφώνιου και πας στην οικουμένη
το μέγα τούτο μυστικό το σεβαστό ιερατείο,
στις νύχτες μ' άστρα ομιλεί και με τον Ήλιο κρένει.

Στου Ελικώνα τις κορφές, αετός γυραγναντεύει
στον άνεμο ζυγιάζοντας τ' ανάλαφρα φτερά.
Της ομορφιάς σου ζηλωτής, ταιριάσματα γυρεύει,
στης Πούλιας παιχνιδίσματα, υφαίνοντας φωλιά.

Οι στοχασμοί στις ομορφιές εστείλανε χαμπέρι.
Του ήλιου οι αύρες της ζωής λαχτάρισαν το φως.
Στο ρέμα καθρεφτίσματα, στολίσανε πανέρι,
προσκυνητάρι, στήνοντας και η γη κι ο ουρανός.

Κι έχτισαν πλατυφτέρουγη, με πεύκα, τη φωλιά σου,
ξαμώνοντας στις χλωρασιές του κάμπου, τους καημούς.
Χνούδι από φύλλα κουμαριάς, θυμάρι, τ' άρωμά σου
σκόρπιοι και πόθοι κι όνειρα, σ' ανάφρυδους παλμούς.

Νεράιδα, αραχνοστόλιστη, που κείται στο ρέμα,
αφέντρα είσαι, Λειβαδιά, κι αρχόντισσα στο βλέμμα.

«Έρωτος» πόλεμος

Κάκια Μπαχαράκκη

Πώς τον έρωτα να πολεμήσω της καρδιάς σου
που μες τα κύτταρα φωλιάζει και με καίει;
Πώς να ημερώσω το θυμό της αγκαλιάς σου,
μετέωρος μένει «εχθρός» και παραπαίει;

Υφάδι ακατέργαστο η αγάπη μου για σένα μοιάζει
και στη μικρή του νου τη φυλακή γλυκά φωλιάζει.
Λουλούδι στου Παράδεισου τον κήπο είν' ανθισμένο,
απ' των αγγέλων τα φιλιιά, γεννιέται γλυκύ μυρωμένο.

«Έρωτος» πόλεμος, κι αγάπης μάχη αρχίζει.
Κορμιά – ψυχές του πόθου η λάβα πλημμυρίζει.
Του πάθους το άπληστο το χάδι, μαγεμένο,
στην αγκαλιά σου ξεψυχάει ευτυχισμένο.

Υφάδι ακατέργαστο η αγάπη μου για σένα μοιάζει
και στη μικρή του νου τη φυλακή γλυκά φωλιάζει.
Λουλούδι στου Παράδεισου τον κήπο είν' ανθισμένο,
απ' των αγγέλων τα φιλιιά, γεννιέται γλυκό μυρωμένο

Γιασεμί

Δημήτρης Κολιδάκης

Τον κήπο των ανθρώπινων ψυχών,
πάντα η νύχτα με όνειρα ποτίζει,
για να 'ναι τα ματόκλαδα υγρά στις μέρας την αντίαμωση
και να γλιστρούν μες στ' αύριο μορφές ντυμένες,
άλλοτε μ' αρώματα από χυμούς δροσάτους της καρδιάς
μα κι άλλοτε διάστικτες από σκιές φευγάτες,
σ' άξενους τόπους μακρινούς.
Σ' αυτόν τον κήπο,
τη μέρα που πέρασες στο φως,
φύτεψα ένα γιασεμί,
για να 'σαι στο ταξίδι πάντα μεθυσμένη
με τη μυρόβλητη τής θύμησης μοσχοβολιά
και 'γώ ένα γύρισμα δικό σου να προσμένω.
Κι αν απλωθείς
σα βραδινή του γιασεμιού ανθοβολιά,
σα φεγγαριού χαμόγελο, σαν αύρα απρόσμενα φερμένη,
ή αν πάλι σα δροσοσταλιά φανείς,
σαν ηλιαχτίδα έρθεις και τα φύλλα του αγκαλιάσεις,
εγώ, να ξέρεις, πάντα θα 'μαι 'κει,
εκεί και θα σε νιώσω!
Κι άμα νωπό το χώμα βρεις κάποια άνομβρη φορά,
να μη σκιαχτείς,
μην αναπάντητα απορήσεις.
Δάκρυα θα 'ναι!
Μόνο το βλέμμα
πέρνα πάνω από τους κάτασπρους ανθούς και πες...
«κι όμως, με αγαπούνε ακόμα!».

Πίστωση χρόνου

Δημήτριος Πετρέλης

Στην αφετηρία της ζωής
όλοι πιστώνονται με κάποιο όριο ύπαρξης
από το Δημιουργό, μοναδικό πιστωτή του σύμπαντος.
Μέσα απ' αυτήν την καθημερινή βιοπάλη
πίεσης, άγχους, εξαναγκασμού,
το βρόγχο των χρεών, τα μεγαλόπνοα έργα,

τις διακρατικές συμφωνίες,
στοχοποιούνται με υλικές απολαβές
για καλύτερο βιοτικό επίπεδο,
δρομολογημένες από τη μανία
καταδίωξης πίστωσης χρόνου
και κατ' επέκταση του αυστηρότερου,
την ποινική ρήτρα των πεπραγμένων,
με τη λήξη της προθεσμίας,
οι συνέπειες του ημιτελούς και του ανεκπλήρωτου
είναι ζημιογόνες ή καταστροφικές.
Παραβίαση πίστωσης χρόνου
γίνεται εφικτή με προϋποθέσεις και όρους
για να αποφευχθεί η κατάχρηση.
Στην ελεύθερη βούληση του παρεπήμενου ανθρώπου
ενυπάρχει η αδιαφορία στην αμεσότητα
του προσώπου του Θεού Πατέρα
που δίνει παράταση οικτιρμών και ελέους,
μετάνοιας, σχεδίου σωτηρίας για το τέλος του κόσμου.
Πίστωση χρόνου του φυλακισμένου για την ελευθερία του,
εκείνου που παλεύει να κρατηθεί στη ζωή.
Προετοιμασία απολογισμού,
απόδραση από τη χρονικότητα προς την αιωνιότητα.

Στο περιθώριο της ζωής

Φυλίτσα-Αθηναΐς Αναπνιώτου

Ατονο το βλέμμα του ζητιάνου,
βλέπει γύρω του, αδιάφορο κι ασυγκίνητο.
Η δυστυχία τυλιγμένη στο σώμα του,
είναι το δεύτερο εγώ του.
Η σκιά που τον ακολουθεί παντού,
του έγινε πια ιδίωμα, συνήθεια
η θλιβερή κατάσταση αυτή.
Είν' η κατάντια τ' ανήμπορου,
που νικήθηκε από τον αγώνα της ζωής.
Όμως κι αυτός είχε ιδανικά,
φιλοδοξίες κι όνειρα μεγάλα.
Τι του συνέβη κι άφησε τα όπλα,
τη δύναμη να δράσει και να νικήσει;
Ίσως μόνο αυτός να ξέρει.
Το μυστικό της θλιβερής του ιστορίας,
ίσως και να αγνοεί το πώς έφθασε εδώ.
Είν' άξιος συμπόνιας, ποτέ όμως του οίκτου.
Δεν θα 'πρεπε να τον περιφρονήσουμε
για το δράμα και την πτώση του.
Η τόνωση του ηθικού του, η φιλοτιμία του,
ίσως συντελέσει να βγει από το τέλμα
της κακοδαιμονίας και της ζητιανιάς.
Πάντα υπάρχει τρόπος, ελπίδα, δυνατότητα

μέσα σ' ανθρώπινη αγκαλιά αγάπης και ζεστασιάς.

Εκτός

Ιωάννης Συλίκος

Μέσα στην ανημπόρια τους
μαθαίνουν ν' αγαπάνε.

Αυτοί.

Που δε χωρούν συμβιβασμούς
μέσα στις χούφτες τους
και δεν κρατούν
με δάχτυλα αλάνθαστα
σκουπίδια που τα έντυσε
ο χρόνος
με σκόνη
και αντίσταση αιθέρια
στη φθορά
που επιφυλάσσει τιμωρός.

Φτερά σπασμένα.

Για να μαθαίνεις να πετάς
μονάχος
στη ζωή σου τη σκυφτή.

Και μοιάζεις Σώμα,
κορώνα-γράμματα η κάθε σου απόδραση.

Ανυπεράσπιστος ανέκαθεν.

Επιστροφή στη λήθη

Χρυσή Κωνσταντίνου

Έχω βαθιά μες την ψυχή μια χαρμολύπη,
σα να ζητάει ο καημός πάλι τη λήθη...
Και ταξιδεύει μες το πλοίο της κρυφά
να δει μορφές που 'χουν χαράξει την καρδιά!

που 'χουν αφήσει μες το χτύπο της λαχτάρα ρυθμική!
Κι ένα δάκρυ πια μου κλέβει κάθε αυγή...

Της λήθης τόπος είναι κόσμος μακρινός
μ' άστρα που θρέφονται με άλλου ήλιου φως,
φως που γιατρεύει έτσι λίγο την πληγή
ίσα μια ανάσα να εκπνεύσει πριν χαθεί.

Σα Βασιλεύουσα παλιά κι αλλοτινή,
μαρμαρωμένος βασιλιάς τη διοικεί,

μα είν' ανάμνηση σε τούτη εδώ τη γη
με περασμένα μεγαλεία μες του χρόνου τη φυγή!

Και στάζω τώρα το αίμα πάνω στο χαρτί!
Να σου γνωρίσω έτσι λίγο την πληγή,
μια μαχαιριά που μες το χρόνο θα χαθεί,
θα ξεχαστεί μα μέσα μου θα παραμείνει μυστική!

Τσως

Κώστας Μοναστήρας

Τον καιρό που οι θερμές μέρες πληθαίνουν
γδύνομαι απ' τα ρούχα του μυαλού,
γυμνός και εύθρυπτος
κυκλοφορώ ανάμεσα στο μεγάλωμα των απογόνων,
στο μίκρεμα των προγόνων
εγείρω ερωτήσεις
και γέρνω από το βάρος των απαντήσεων
που μόνος μου δίνω.
Πάνω στους μηρούς μου κροταλάνε βότσαλα
θαλασσινά απ' τη μάνα,
ποταμίσια απ' τον πατέρα,
ποτέ δεν τους ρώτησα πώς ανάμεικτα βρέθηκαν στις τσέπες
εκείνου του παιδικού παντελονιού
που τρύπησε μα το κρατάω ακόμα. Γιατί;
Παλιά με εμπόδιζε στο τρέξιμο του ποδιού.
Τσως γιατί τώρα με βοηθάει στο κατρακύλισμα του μυαλού.
Τότε και τώρα το τρέξιμο με βοήθαγε να ξεφεύγω.
Τώρα το μυαλό μου τρέχει γρηγορότερα
απ' ό,τι έτρεχαν τα πόδια μου τότε.
Παιδί, δε μ' έπιανες, τώρα, με πιάνουν οι σκέψεις,
σκούρυναν αυτές με τα χρόνια. Εγώ ασπρίζω... με τον
καιρό,
τα βότσαλα δεν ξέρω τι χρώμα έχουν, ποτέ δεν τα έβγαλα,
δεν τα γύμνωσα απ' της τσέπης τη σκέπη.
Βαθιά στο ρηχό των χρόνων μου νοσταλγώ
το πετάρισμα του ποδιού
σε μια κατηφόρα με καφετιές κροκάλες
καιρούς που οι θερμές του καιρού
στέγνωσαν γοργά το ιδρώμα του κορμιού.
Τον ιδρο μου μυαλού τώρα, ανάρια, μόνο η νύχτα και η
γραφή να τον σφουγγίζει.
Τσως γιατί ποτέ δεν έμαθα στα σκοτάδια και στα μολύβια να
τρέχουν γρήγορα.

Η ελιά

Ιουλία Θεοδοροπούλου
Εύρος αγέραστο, ακριμάτιστο
των οφθαλμών μου τη μεμψιμοιρία επιπλήττεις

δέντρο μου αίσιο
απαστράπτοντας μασάς τη σκόνη
αράγιστο επιμένεις
το σκιερό μου δάκρυ εξοντώνοντας
στις ιαματικές κρυψώνες σου
όλες μου οι απώλειες
δένουν με ασήμι τις κραυγές τους
στα άφθονα σπάργανα κλαδάκια σου
χρόνος αδυσώπητα αθωωτικός
κουνάει τον αέρα σου σα θυμιατό
στο αίμα μου η δροσιά σου εντοιχίζει
ρίγος εξημερωμένο
το πεντακάθαρο σκαθάρι θρέφει διάρκειες λάμψεων
μες στων ριζών σου τις τυφλές διαβάσεις
θεόνυμφο πράσινο πυκνώνει
στα νήπια δεκτικά σου φύλλα
κύρος ακατάβλητο
εγώ αναλφάβητη μπροστά στο νόημά σου
τολμώ να σε κοιτώ
με όσο μοίρα έμεινε ακόμα μέσα μου απείραχτη
με όσο θάμβος διασώθηκε
απ' της ρηχότητας το πεινασμένο βέλος.

Γένεσις ποιητική

Ευγενία Παλούμπη

Απόκληρες πια οι λέξεις
μιας τάχα αιώνιας εγκαρτέρησης
ενός μαρμαρωμένου νου.

Και τα Κόμματα ακόμα και οι Τελείες
ωσάν πιστοί φρουροί της ανυπαρξίας
ξεχνούνε να περιφρουρήσουνε τις παύσεις.

Αναρχικοί οι Τόνοι του απείρου,
να αντιτίθεται στην όποια φωνητική ευελιξία
και να υψώνουν το παράφωνο κείνο λάβαρό τους.

Ωστόσο, κάπως έτσι,
και, εν μέσω της γραμματικής και συντακτικής ασυδοσίας
θα 'λεγα πως γεννιέται ένα Ποίημα.

Ο φασισμός της ευτυχίας

Βιβή Καλτσούνη

Εκπαιδευτήκαμε να ζούμε μια οργανωμένη,
αυστηρώς προγραμματισμένη καθημερινότητα.

Διανθισμένη με ποικίλα επιτεύγματα και αξιοθαύμαστα
κατορθώματα.
Προϋπόθεση η ευτυχία, το απαραίτητο πάντα συνοδευτικό.

Αδιάψευστη απόδειξη τα χαμόγελα στις ασημένιες κορνίζες
των μικροαστικών θλιμμένων σαλονιών.
Οι σκούροι καφέ καναπέδες με τα βαρυφορτωμένα τραπεζάκια
φέρνουν το βάρος της επιτυχίας.
Ορόσημο και κορνίζα.
Όλοι καλοντυμένοι, όλοι χαρούμενοι και όλοι περήφανοι.

Ανάμεσα στα σεμέν, στα γλυκά του κουταλιού,
στους κυριακάτικους μεταεκκλησιαστικούς καφέδες
αποτυπώματα μιας ζωής, στην οποία πορευτήκαμε ως άλλοι,
ως αυτοί που οφείλαμε να είμαστε.

Τα αποτυπώματα των ονείρων μας, των πόθων μας, των
διαψεύσεών μας
πού είναι τοποθετημένα; Ποιος τα εκθέτει και γιατί;
Ο πανδαμάτωρ χρόνος άραγε είναι ο κλειδοκράτορας
δεσμώτης;
Λειαίνει με τα επιδέξια πλοκάμια του τα πάντα, δημιουργεί
γέφυρες
σε ανύπαρκτα ποτάμια;

Αν όλα είναι έτσι καμωμένα, γιατί κάποιοι από μας τις
νύχτες
ξυπνάμε με έκδηλο το φόβο του επόμενου;
Γιατί έχουμε συνεχώς την αίσθηση του κενού και του
μάταιου;
Τι έγινε λάθος στην αρχέγονη συνταγή;

Κάστρα στην άμμο που πιστέψαμε ότι ήταν ικανά
να στεγάσουν τη ζωή μας, τα όνειρά μας
αποδείχτηκαν με τα χρόνια.
Πάλι καλά που υπάρχουν οι ασημένιες κορνίζες
να κρύβουμε την οδύνη μας,
ώστε να καμαρώνουν οι υπόλοιποι
για εμάς χωρίς εμάς.

Σ' όλα τούτα τα σπάνια
Παναγιώτης Σταματόπουλος

Οι αλήθειες.
Τα σωτήρια δάκρυα. Της σιωπής.
Εκείνα της πληρότητας. Της ανακούφισης.
Κι οι μέρες της αγάπης.
Πόσο γνώριμες και πόσο κοντινές.
Όλα τούτα τα σπάνια, τα καλά κρυμμένα.

Τα βαθιά απωθημένα.
Σε τριαντάφυλλα μέσα και σε χαρτιά αφημένα.
Και σε βλέμματα ανοιξιιάτικα. Νυχτερινά.
Σ' εικόνες ασπρόμαυρες και σε σκονισμένες, παλιές
κορνίζες.
Σε λόγια από φωνές που φεύγουν, χάνονται αθόρυβα. Σεμνά.
Δίχως κρότους.
Είν' όλα τούτα τα σπάνια, τα καλά κρυμμένα.

Σε παρτέρια πουλιών φυλαγμένα.
Και σε μάτια που σπαρταρούν. Σε χέρια που γνέφουν,
παρακαλούν.
Σε νύχτες.
Και σ' όνειρα ραγισμένα, στη μέση σπασμένα.
Σε φράσεις μισοειπωμένες, ριζωμένες στο φόβο.
Σε λέξεις που δεν λευθερώθηκαν.
Όλα τούτα τα σπάνια, τα καλά κρυμμένα.

Σε χτύπους χιλιοειπωμένα.
Σε τόπους άβατους εξομολογημένα.
Και με μουσικές κι ηχοχρώματα τραγουδισμένα.
Στον καπνό νοτισμένα.
Στα λευκά μαντήλια δεμένα.
Και στ' άσπρα χρόνια χαρισμένα.
Είν' όλα τούτα τα σπάνια, τα καλά κρυμμένα.

Αφορμή

Κατερίνα Κατσαμπά

Σε όαση σκαιάς ζωής
σε διέξοδο οδού ολισθηρή
καταφεύγεις...
θα ευφρανθείς!

Αδιάλειπτα μοχθείς
σ' αράδες
– μύστη της γραφής –
προσφεύγεις...

Με λέξεις ηχηρές
την πένα διαφεντεύεις!

Στην όαση τούτη σαν σταθείς
μην ξαποστάσεις...
πιότερο θα διψάσεις...
Να διψάσεις!

Σε κόκκους αχανούς ερήμου
εκ νέου σαν βρεθείς, σαν πορευτείς,

μην ορρωδεείς!
Πάλι σ' αδιέξοδο θα βγεις...
να χαίρεις!

Και νέα ρότα σαν χαράξεις ίσως δεις,
έστω αχνά, έστω αμυδρά
ποια είν' η Ιθάκη που ποθείς...
– μια στάση φωτερής γραφής.

«Σαν βγεις» λοιπόν «στον πηγεμό»
τα μάτια της ψυχής να μην τα κλείσεις!

Μην αφεθείς στου νόστου
και της ζήσης σου την πλάνη...

Θα τη δεις...
Μην αγκυροβολήσεις...
Να τη δεις!

Ποτέ ξανά

Τασούλα Μάρκου (Κύπρος)

Ποτέ ξανά τα μάτια μου μη δούνε και τρομάξουν
κείνη την αυγουστιάτικη και τραγική στιγμή
που μπήκαν μέσα οι οχτροί έτοιμοι για ν' αρπάξουν
ό,τι ιερό κι ευγενικό είχαμε 'δω στη γη.

Ποτέ ξανά τα μάτια μου μη δούνε και τρομάξουν
και στην καρδιά μου τη φτωχή το αίμα ας μην παγώσει.
Παιδιών αθώων ουρλιαχτιά στ' αυτιά μου ας μη φτιάσουν
τόσο κακό που έγινε ποτέ ο Θεός μη δώσει.

Ποτέ μη ζήσω όνειρα γλυκά διαλυμένα
τα όνειρα που πλάθαμε μια ατέλειωτη ζωή.
Όνειρα που μας ένωναν αντάμα αγαπημένα
και μοιρολόι τα 'κανε της νύχτας η σιωπή.

Ποτέ ξανά ο πόλεμος μην έρθει και μας βρει
κι ό,τι εκτίσαμε μαζί τα δούμε γκρεμισμένα.
Το μεγαλείο της χαράς ας λάμψει στην ψυχή
και τότε ειρήνη θα 'ρθει για σένα και για μένα.

Τα νιάτα

Αγλαΐα Σεργίου (Κύπρος)

Σαν την Άνοιξη που μπαίνει τζι εν γεμάτη ομορκιάν
έτσι είναι τζιαι τα νιάτα στών πλασμάτων την καρκιάν.

Φέρνουσιν χαρές τζιαι γέλια, κάθ' εμπόδιον περνά
εν γεμάτα με ζωντάνιαν τζιαι το κέφιν κυβερνά.

Πλούτος είναι του προσώπου, του κορμιού φωτιστικόν
τζιαι στα δύσκολα ρισκάρουν, τούτον εν το μυστικόν.

Εις τα σιήλη εν τραούδιν, πάνω στους δεκαεννιά
σαν μ' αγάπες παιδικιαρίζουν ένας νέος τζιαι μια νια.

Εν πνευμόνια κάθε τόπου τζιαι στο μέλλον το κλιεδίν
τζι' εν με χάρην προιτζισμένον τ' όμορφόν τους τζειν το
διν.

Νιάτ' αν δεν έχ' ένας τόπος δεν πηαίνει ομπροστά
εν η δύναμη η μιάλη τη σημαίαν που βαστά!

Σταυραετός

Χρήστος Σαλιτός

Ο σταυραετός δεν κάθεται
σ' όποιο να 'ναι λιθάρι
μόν' σε ψηλή κορφή
σ' απάτητο τσιογκάρι.

Μίλια να βλέπει ολόγυρα
στο βάθος αγναντεύει
εκεί ψηλά στο θρόνο του
με τον καιρό παλεύει.

Δεν κατεβαίνει χαμηλά
γιατί δεν του ταιριάζει
στων φτερωτών το βασιλιά
εκεί να λημεριάζει.

Της βροχής πίνει νερό
σε πέτρα π' το κρατάει
παίζει με τα σύννεφα
και πάλι εκεί πετάει.

Κυνηγάει μόνο λαφόπουλα
μικρά απ' άγριο γίδι
σε θριάσιο δεν πάει ποτέ
εχθρός είναι στο φίδι.

Στα πουλιά πως είναι βασιλιάς
αυτό καλά το ξέρει
τις βουνοκορφές γυρνά
με τ' άγριο περιστέρι.

Είμαστε αδέρφια Έλληνες
Νικόλαος Τάτσης

Είμαστε αδέρφια Έλληνες
ποτέ δεν το ξεχνάμε
είν' η Ελλάδα μάνα μας
κι όλοι την αγαπάμε.
Οι πρόγονοί μας δώσανε
αίμα, ψυχές και κόπο
να ζούμε εμείς ελεύθεροι
σ' αυτόν εδώ τον τόπο.

Γι' αυτό και το φωνάζουμε
όλοι με ένα στόμα
πως σπιθαμή δεν δίνουμε
απ' την Ελλάδα χώμα.